

Salmer:

DDS 408 - DDS 224 - DDS 236 - DDS 234

Læsninger:

Salmernes Bog 118,19-29 - Første Korintherbrev 5,7-8 - Markusevangeliet 16,1-8

Prædiken til påskedag:

I dag er det påskedag. Det er den største og mest betydningsfulde festdag i kirkeåret, fordi vi fejrer, at Jesus stod op fra de døde. Men samtidig er det også en dag, der om noget indbyder til eftertænkning. For selv om påskedag først og fremmest markerer kærlighedens sejrsgang, så markerer den i særdeleshed også, at kærligheden og smerten hænger nøje sammen.

Den sammenhæng kender de fleste af os desværre nok kun alt for godt, for døden er uforståelig og smertefuld for os; og det er den især, fordi smerten er kærlighedens dyrt købte skyggeside, sådan som vi bittert erfarer det, når dem, vi elsker, rives ud af vores hænder.

At miste den, man elsker – uanset om det er til døden, til en anden, eller til omstændighederne – er noget af det mest smertefulde der overhovedet findes ved menneskelivet. At miste vores nærmeste gør så ondt, at vi ikke nødvendigvis behøver at dø fysisk for at opleve følelsen af at dø. Vi kan mærke den indeni. Og det er paradoksalt, at jo mere vi elsker, desto større bliver smerten.

Lidelsen rammer os alle før eller siden. Vi kan ganske enkelt ikke komme uden om den på den lange bane, uanset hvor meget, vi ønsker det. Lidelsen er med andre ord den almenmenneskelige erfaring, som vi mennesker om noget har til fælles. Lidelsen er, på mange måder det, der binder os sammen: Den definerer os som mennesker, der lever, tænker, føler

og elsker. Og derfor hænger smerten og kærligheden også nøje sammen: Vi lider, *fordi* vi elsker.

Men er det så ikke nemmere at værne sig selv mod kærligheden? At lukke sig inde bag et beskyttende værn, så ingen kommer helt ind under huden på os? Nej – for smerten til trods, så er kærligheden det hele værd, også når den gør ondt. For selv om vi kan ønske os fri af smerten, og selv om vi kan forbande den langt væk, så er det nok de færreste af os, der ville undvære minderne om den store kærlighed, som smerten udspringer af.

Smerten er kærlighedens dyrt købte pris. Den minder os om, at kærligheden kom først. Det er den erfaring, vi gør os, når vi begraver vores kære; og det er den erfaring, der rammer os, hver gang vi besøger kirkegården: At vi bærer kærligheden med os derud, for at ære den kærlighed, som var engang, og som stadig lever i os – side om side med sorgen over det, vi har mistet.

Sådan er det for os i dag, og sådan var det også for kvinderne i dagens evangelietekst. For kvinderne ved graven begynder påskedag nemlig ikke som en festdag, men derimod som en sorgens dag. Maria, Jesu mor, har kæmpet for at beskytte sin søn. Fra han blev født, har hun været på flugt og tilvejebragt store afstande for at redde hans liv; hun har gennemgået enhver mors værste mareridt ved at se ham blive dømt til døden, tortureret og dræbt; og nu er hun kommet til hans grav for at salve ham og sørge.

Med sig har hun Salome og Maria Magdalene, som fulgte Jesus, mens han levede. Fælles for kvinderne er, at de har mistet den mand, som ændrede deres liv radikalt, som de elskede og som de havde tiltro til, og som nu er væk. Håbet er taget fra dem, og tilbage er nu kun den lange og svære vej ud til graven, som vi selv måske kender alt for godt.

Se, her kunne det være endt. Det hele kunne være endt ved graven – men så sker det uventede.

For kvinderne mødes ikke af døden, men derimod af den tomme grav, tegnet på Kristi

opstandelse fra de døde. Og midt i deres møde med den tomme grav søndersprænges meningsløsheden af en større mening, idet det bliver tydeligt, at kvindernes tab bærer en større betydning i sig: Nemlig at smerte, sygdom og død ikke får det sidste ord – det gør derimod kærligheden.

Den tomme grav er med andre ord fuld af mening: For hvad kunne være mere meningsfuldt, end at kærligheden overvinder døden? Påskemorgen markerer, at Kristus lever, for os og blandt os, selv dér, hvor lidelsen og meningsløsheden tager pusten fra os - og derfor er påskemorgen også en tid, hvor vi vender os fra sorg til glæde.

I dag fejrer vi, at Kristus sprængte gravens mørke indefra, og at skønt vi en dag skal miste livet, så har han vundet det for os. Det er på én gang en stor glæde og en stor udfordring for os. For Kristi opstandelse bryder ikke kun med dødens meningsløshed; den bryder også med vores almenmenneskelige erfaringer af livet, som vi kender det; og den erfaring, vi gør os, hver gang vi selv mister og skal gå den lange gang til graven.

Opstandelsen er altså ikke noget, vi kan udlede af vores fornuft eller af vores erfaring. Vi kan ikke gribe den og bemægtige os den med vores intellekt. Tværtimod strider den mod al fornuft. Den levende og opstandne Kristus står for os som det måske ultimative paradoks, for vi kan ikke begrunde det videnskabeligt – vi kan kun tro det.

I mødet med det, som er større end os selv, det guddommelige, må vi altså stå i spænd mellem vores livserfaring og vores troserfaring. Men hvis vi overgiver os til troen og tør vove os ud, hvor videnskaben ikke har nogen sikre svar, så vinder vi noget, videnskaben ikke kan give os – nemlig et levende, eksistentielt håb.

Håbet om, at der hvor natten er på sit mørkeste, *der* bryder morgenrødens gyldne lys frem.
Håbet om, at meningen forbliver intakt, selv efter det mest meningsløse tab. Og håbet om, at
kærligheden, til trods for lidelse og død, *får* det sidste ord.

Kristi opstandelse påskemorgen er det største symbol på håb, den kristne kirke rummer. Det
er et håb, som vi kan leve af, både i livet og i døden. Lad os derfor ikke lade meningsløsheden
få det sidste ord, men derimod gå ud i verden og sprede påskens glade budskab om håb og
kærlighed blandt mennesker – et håb, som verden i den grad har brug for.

Glædelig påske!

Amen.

